

РЕШЕНИЕ

№ 4304

гр. София, 27.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав,** в публично заседание на 12.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **4509** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 87 и чл. 75, ал.1, т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на А. Х. със съгласието на майка си С. Х. А., гражданин на А. срещу решение № 508/08.04.2013 г. на председателя при Държавната агенция за бежанците при МС, с което е отхвърлена молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, поради постановяването му в нарушение на чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 и ал. 2 от ЗУБ, както и чл. 35 и чл. 36 от АПК, поради пропуски да бъдат изследвани фактите, свързани с личното положение и опасенията от преследване на молителя, както и реалната ситуация в страната по произход. Твърди се, че процесното решение на председателя при Държавната агенция за бежанците при МС е постановено при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства за наличие на предпоставките за предоставяне на бежански и хуманитарен статут. Основните доводи са, че след убийството на неговия баща, семейството е напуснало А. през 2000г. и се е преместило в И., но поради липсата на статут, няколко пъти са били задържани, след което майката е взела решение да търси закрила за себе си и децата в Европа. На следващо място сочи, че в обжалваното решение няма изложени подробни аргументи относно сигурността на държавата по произход, както и не са посочени доказателства за спазването на човешките права и свободи в А.. Иска се от

съда да отмени оспореното решение на председателя при Държавната агенция за бежанците при МС и преписката да бъде върната на административния орган с указания за предоставяне на закрила.

Ответната страна – председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, представляван от юрисконсулт К., оспорва жалбата и счита, че решението на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС е правилно мотивирано и са обсъдени всички значими факти, свързани с положението на чужденеца и произхода му.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството по издаване на оспорения акт е започнало по подадена молба вх.№ БУ-75 от 28.09. 2012 г. по описа Регионална дирекция „Гранична полиция” – Е., Гранично полицейско управление – С., МВР, с която А. Х. е поискал закрила в Република Б.. Желанието на лицето за закрила е потвърдено с молба с вх. № 379 от 28.09.2012г. по описа на ТЦ – [населено място], на която дата жалбоподателят е регистриран като А. Х. с ЛНЧ [ЕГН], от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], А., хазарец по народност, вероизповедание мюсюлманин – шиит, семейно положение - неженен.

Видно от данните в административната преписка А. Х. е влязъл в Република Б. нелегално, пеша и на 27.09.2012 г. е задържан в землището на [населено място], придружен от майка си С. Х. А. и братята си С. Х. Д. Х. и А. Д. Х.. С жалбоподателя са проведени три интервюта, съответно на 29.09.2012 г., 25.10.2012 г. и 27.02.2013 г., в присъствието на интервюиращия орган, майката на чужденеца и преводач И. З. посредством видеоконференция. Видно от изложеното от А. Х., същият е мотивирал е молбата си за статут с липсата на сигурност в А., като по време на проведените интервюта е разказал, че понеже бил много малък, нищо не си спомня за преживяното там и единствено знае, че семейството му е напуснало страната заради войната и след убийството на баща му, като са заминали за И.. Заявил е, че в И. нямал документи за самоличност, поради което бил задържан от властите и майка му го освободила срещу подкуп, след което семейството решило да търси убежище в Европа. Установено е, че А. Х. не е осъждан или арестуван в страната си по произход, не е политически ангажиран и не е бил малтретиран. Жалбоподателят не желае да се завърне в А., защото там няма къде да живее и при кого да отиде.

Изготвена е докладна записка рег. № УП 265 от 30.10.2012 г. от мл. експерт К. при Д. до директора на ТЦ – [населено място], относно преминаване от ускорено производство в производство по общия ред за предоставяне на статут на А. Х..

Във връзка с отправено искане до директора на Специализирана дирекция „Т” - Държавна агенция „Национална сигурност” (Д.), на 23.11.2012 г. е постъпило писмо в Д., с което председателят на Д. е уведомен, че Д. не възразява да бъде предоставена закрила в Република Б. на А. Х., в случай че отговаря на условията по ЗУБ.

Изготвено е становище с рег. № УП 265 от 27.03.2013 г. от интервюиращия орган до директора на РПЦ - С., в което е направено предложение на А. Х. да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С обжалваното в настоящето производство решение № 508 от 08.04.2013 г. на

председателя на Д. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на А. Х. на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. За да направи този извод, органът е изложил установената в хода на производството история на кандидата за статут. След анализ на твърденията на молителя е счел, че мотивите обуславящи желанието на кандидата да получи статут не попадат в предметния обхват на закрила по ЗУБ. Преценил е, че по отношение на А. Х. не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 и ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ и за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ, като е изложил подробни мотиви в тази насока. Извел е извод, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Ж. конвенция от 1951г. Посочил е, че за кандидата липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Счел е, че посочените от А. Х. лични мотиви за желанието му да живее в Б. не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

По делото са представени „Справки” с вх. № 01-5489/17.10.2012г. и №343/19.01.2012г. относно актуалната обстановка и състояние на сигурност в страната и в столицата К., както относно рискови групи според ВКБООН и преследвани ли са от страна на държавата афганистанци с етническа принадлежност хазара, изготвени от дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” и дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд” при Д..

В съдебно заседание от 12.05.2013 г. е изразено становище от социален работник Т. П., представител на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, че за непълнолетния А. Х. е по-добре да остане и да продължи образованието си в Б., защото ще има по-добри възможности за развитие отколкото в А., стига да пребивава легално. В същото съдебно заседание съдът е изслушал оспорващия в присъствието на неговата майка и социален работник от Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, предвид задължението му по чл. 15, ал. 1 от ЗЗД. По време на изслушването оспорващият е заявил, че иска да остане в Б..

При така установената фактическа обстановка, съдът, направи следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имащ правен интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 87 от ЗУБ е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

При извършената служебна проверка за законосъобразността на оспореното решение, на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ - председателя на Д., който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ. При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма.

При издаване на обжалваното решение обаче е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Видно от данните по делото А. Х. е [дата на раждане] и при провеждане на административното производство е нарушена разпоредбата на чл. 15, ал. 4 във вр. с ал. 1 от Закона за закрила на детето (ЗЗД). Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЗД във всяко административно или съдебно производство, по което се засягат права или интереси на дете, то задължително се изслушва, ако е навършило 10-годишна възраст, освен ако това би навредило на неговите интереси. В случая при проведеното

пред административния орган производство за предоставяне на статут, предпоставките на посочената разпоредба са били налице – кандидатът за статут е непълнолетно лице, в производството се засягат негови права и интереси, а изслушването не би му навредило. Съгласно императивната разпоредба на чл. 15, ал. 4 от Закона за закрила на детето, на изслушването и консултирането на детето задължително присъства социален работник от дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето. В случая посоченото задължение не е изпълнено от административния орган. На трите проведени с А. Х. интервюта пред административния орган, на които той е бил изслушан, не е присъствал социален работник от дирекция "Социално подпомагане" по настоящия му адрес. Видно от отразеното в протоколите от проведените интервюта, на тях са присъствали интервюиращия орган и майката на чужденеца, като превода е извършен посредством видеоконференция от преводач И. З.. С неуведомяването на дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето – за образуването пред него административно производство и за необходимостта от присъствие на социален работник при изслушване на непълнолетния, административният орган е допуснал нарушение на чл. 15, ал. 4 от ЗЗД. Императивният характер на разпоредбата следва от употребения израз "задължително" и това води до извода, че неизпълнението на предписаното законово задължение представлява нарушение на административно-производствените правила от категорията на съществениите.

Предвид изложеното настоящия състав намира, че решението следва да бъде отменено като неправилно. Тъй като естеството на спора не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на А. Х. при спазване на дадените с настоящето решение указания по тълкуване и прилагане на закона, които следва да се прилагат стриктно от административния орган до навършване пълнолетие на лицето.

Воден от горното, Административен съд - София град, I - во отделение, 43 - ти състав,

РЕШИ :

ОТМЕНЯ решение № 508 от 08.04.2013 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на А. Х..

ИЗПРАЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по молбата на А. Х., непълнолетен, гражданин на А., при съобразяване на дадените в настоящето решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на репис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: